

■ Meyxos Abdullah

Gözlərini açmadan əlini uzadıb gecə lampasının düyməsini basdı. Otaq çəhrayı rəngli işıq selinə büründü. Yarımqapalı gözlərini ovuşduraraq divardakı saata baxdı, saatın əqrəbləri altı tamamı göstərirdi...

Yataqdan qalxıb pəncərəni açdı. Səhər hələ açılmamışdı. Göydə təkəm-seyrək ulduzlar gözə dəyirdi. Açıq pəncərədən içəri dolan soyuq hava axını bədənini ürəşdirdi. Soyuğun təsirindən gözləri yaşardı.

Havadan neftqoxulu şəhər havasının iyi gəlirdi. Ağzını geniş açıb, acgözlüklə sinədolusu nəfəs aldı. Aldığı nəfəsi bir müddət ciyərlərində saxladı. Duza qoyulmuş balıq iyi verən, bu neftqoxulu havanın, elə bil ki, ömrüboyu həsrətdəymiş.

Bir müddət beləcə dayanıb qaldı. Sonra pəncərəni örtüb hamama keçdi, əl-üzünü yudu. Çaydanı doldurub qaz piletəsinin üstünə qoyanda fikrindən daşındı. Düşündü ki, naharı gözləsə yubana bilər. Çünki hava bir azdan işıqlaşacaqdı.

Özünə söz vermişdi, bu gün onu çox gözletməyəcəkdi. Onsuz da, nə vaxt getsəydi onu sahildə gözləyən görürdü...

Üzünü qırxdı, paltarını geyinib güzgünün qabağında dayanaraq özünə baxdı. Qocalırdı. Qocalıq öz nişanəsini ağ saçlarında, sir-sifətinin qırıqlarında, artıq göstərməkdəydi. Bircə, ürəyi həminki ürək idi, alovlu, ehtiraslı...

Yataq otağına keçdi, üzüqoylu yatan həyat yoldaşının üstündən sürüşüb, düşən adyalı sahmanlayıb çölə çıxmaq istəyirdi ki, arvadı astaca:

- Durmusan?!
- Hə?..
- Ağrımırın ki?!
- Yox, indi babatam.
- Yenə ora gedirsən?
- Hmm...
- Ürəyin doludu yəqin? Darıxırsan?!

Sevgilim mənim

hekayə

- Hə, yaman darıxıram...
- Sizin söhbətiniz bitib, tükənmədi? Axı, görünərdən ayıbdır?
- Əzizim, sən ki, mənə söz vermişən, bu işdə bizə mane olmayaçaqsan.

- Hə, elədir! - deyər arvadı arxasüstə dönərək, əllərini başının altında daraqlayıb gülümsədi. - Düz deyirsən, söz vermişəm. Di, get, mane olmayacağıma sənə.

Sonra nə fikirləşdisə:

- Heç olmasa, əynini qalın edəydim, axı, xəstəlikdən təzə ayılımsan.
- Narahat olma, əzizim, bir-iki saata qayıdıram. - deyər kişi gülümsəyərək, əlini arvadının qıvrım saçlarında gəzdirib otaqdan çıxdı.

Həyat yoldaşı dərinə kök ötürərək ərinin arxasınca:

- Kaş, mənə də onun kimi seve biləydin, onda heç dərdim olmazdı. İnsanın nə boyda sevgisi olarmış, ilahi? - deyər o, dərinə köks ötürdü. Sonra öz-özünə gülümsəyib:
- Allah sənə ağıl versin, yaşlasan da, ağılın uşaq ağı kimidir - dedi.

Bir müddət olardı ki, onlar görüşmürdülər. Azacıq xəstələnməsi, onu evdən bayıra çıxmağa imkan verməmişdi. Bu gün isə, bir az yaxşılaşmışdı və axşamdan özünə söz vermişdi ki, səhər sübh tezdən onu görməyə gedəcəkdir. Onu çox sevirdi. Ürəyi doluydu. Qəlbini sıxan, heç kəsə demədiyi sirrini ona açardı. Yaşlaşdıqca bir az da kövrək olmuşdu, danışdıqca, elə hey danışmaq istəyirdi. Yaşlı adamlar danışmağı çox sevirlər.

Onun mavigözlü sevgilisi də, bir kəlmə də olsa sözünü kəsməyərək axıra qədər ona qulaq asırdı. Sevgilisinin lal-dinməzliyi ona elə ləzzət verirdi ki... Ürəyinin bütün sirlərini ona danışdı. Zamanədən? insanların vəfasızlığından, son vaxtlar ona əzab verən ağrılarından, hətta arvadıyla bəzən sözlərinin düz gəlməyən vaxtlarında, kəsib-barışmalarını da ona açıb deyirdi.

Neçə müddətdi ki, onunla beləcə dərdləşirdi, heç kəsə demədiyi qəlbini sirrini açıb ona deyirdi. Amma bir dəfə də olsun dediyi sirri, söhbəti, sevgilisi heç kəsə açmamışdı. Bu söhbətlərin hamısı sevgilisinin ümman böyüklükdə qəlbində, quyuya atılan daş kimi sirr olaraq qalardı...

Yaşadığı binanın həyətinə düşəndə soyuq payız küləyi onun boyun-boğazını yaladı. Qəfildən üstünə soyuq su çilənən pişik kimi silkindi. Soyuq olmasın deyər, plaşının yaxalığını qaldırdı. Qısa və ətli boynu bir az da görünməz oldu. Əllərini cibinə salıb sürətli addımlarla binadan uzaqlaşaraq sahilə tərəf üz tutdu.

Hava tam işıqlanmamışdı. Üfüqdən boylanan, hələ özü görünməyən günəşin qızılı şüaları boz buludların üzərinə düşərək, get-gedə alovlanan iri tonqalları xatırladırdı. Gecə isə mürgülü gözlərini ova-ova əriyib yox olmaqdaydı. Sanki buludların arasında yuva qurmuş qağayılar, bir-bir oyanaraq sübhün bağrını dələn qışqırıqlarıyla haray-həşir salmışdılar.

Saat qülləsinin üstündəki işıqlar hələ də yanırı. Sahildə barmaqla sayılacaq adamlar gözə dəyirdi. Onların çoxunu tanıyırdı, yaşlanmış idmançılar idi, hər səhər qaçırdılar. Onların arasında bir həkim dostu da vardı, ürəyi xəstə olduğundan hər gün burada idi.

Onunla salamlaşdı. Həkim addımlarını yavaşıtmadan:

- Su pərisi gözləyir?!

- Əlbəttə, həmişəki kimi?

- Sevgi buna deyərəm e, - deyər həkim gülümsəyərək başını buladı.

Saat qülləsinin yanından keçib pillələrlə aşağı endi. Həyacanlıydı.

O, gözləyirdi... Yaxın gəldi. Sahildən düşən işıqsız sevgilisinin çöhrəsini, sanki al-qırmızı rəngə boyamışdı. Saçları açıq və qırçınıydı. Gözləri qapalı olsa da, nə isə pıçıldayırdı. Onun pıçılışı, sanki bir ovuc çaylaq daşının bir-birinə sürtülərək çıxartdığı xışiltılı səslərə bənzəyirdi.

Bir-iki addım da yaxın gəlib dayandı.

Asımanı, yeri-göyü qucaqlayıb bağrına basacaqmış kimi qollarını geniş açdı. Qolları havada asılı vəziyyətdə qalsa da, sanki ağısında bir gözəlin duzlu-tamlı isti nəfəsini hiss etdi. Sir-sifətinə duman-çiskin qarışıq nəm toxundu.

Hər ikisinin qəlbi çırpınırdı... Bayaqdan sakit görünən dalğalar birdən-birə şahə qalxaraq, özünü sahilə çirpır və bayaqdan yolunu gözlədiyi sevgilisini görmək istəyirdi.

O isə, hamının eşidə biləcəyi uca səslə:

- Salam Dənizim Əzizim Sevgilim mənim! - deyərək, uşaq kimi sevinirdi.